

„Det er troligt nok. Men vil De sige mig, Frøken Jytte, — De rider vel endnu?“

„Nej, det har jeg hørt op med for længe siden.“

„Det var kedeligt.“

„Hvorfor det?“

„Aa jo. Der er nemlig ikke meget, jeg længes saadan efter, som igen at komme op paa en Hesteryg. Da jeg sidst sad i en Sadel, var det i Deres Selskab — men det husker De velsagtens ikke.“

„Jo vist! Skulde jeg ikke huske det!“

„Ja, det var en grumme flov Historie for mig. De kan nok forstaa, at jeg brænder af Begærlighed efter at skaffe mig Oprejsning i Deres Øjne. Dersom jeg kan opdrive et Par præsentable Gangere, tør De da endnu engang betro Dem til min Ledsagelse? Her maa vel findes en Ridestald.“

„Ja, med Muldyr og Æsler — andet fører vi ikke her.“

„Jeg vil dog gøre et Forsøg.“

„Det kan De spare Dem. Jeg veed det ganske bestemt. Det kom nemlig paa Tale her forleden, da v. Auen vilde arrangere en større Udflugt.“

Navnet slap hende ud af Munden. Hun ærgrede sig i samme Øjeblik, hun havde sagt det. For hun anede jo nu, at det var denne paatrængende Gerichtsrat, der særlig havde misstemt ham den foregaaende Aften.

Torben blev ogsaa tavs.

De var kommen hen i den nederste Del af Haven, som var en hvælvet Løvgang af blomstrende Slingroser i forskellige Farver. Det var netop her, hun Dagen i For-